

“Pentru a cicatriza rănilor unui trecut crud și dureros, este nevoie de răbdare și chibzuință, de spirit întreprinzător și onestitate [...]. Nu vă fie teamă să vă asumați responsabilitatea și să priviți spre viitor cu încredere”.

Ioan Paul II

Gazetă bilunară

Lumea românească

Anul IV (40) - 1999
mai

Director fondator:
Radu Ciuceanu

Preț: 2 000 lei

acum

“După iarna cumplită a dominației totalitare a început primăvara speranței”

Ioan Paul II

Basorelief de Nicolae Pascu Goia

1 Cuvântul
Sanctității Sale
Papa Ioan Paul
al II-lea

pag. 2

2 Cuvântul
Preafericitului
Patriarh
Teoctist

pag. 3

3 Sfârșitul
unui veac
patetic

pag. 4

4 Germania și
statele
europene

pag. 5

5 Arestarea,
prizonieratul
și execuția
Mareșalului

pag. 6-7

6 Anii
necunoscuți
ai lui Iisus

pag. 9

editorial

“Mare bucurie!”

“Mare bucurie!”. Acestea au fost cuvintele Suveranului Pontif pe care le-a rostit în fața mulțimii adunate să-l întâmpine la Roma în seara zilei de 9 mai 1999. Nu era numai un refren sau un crâmpel statornicit în memoria lui Carol Wojtyła, rod al celor trei zile petrecute în România, dar cu siguranță era cea mai concentrată exprimare a unei izbâzi împotriva unui mileniu de dezbinare a Bisericii una a lui Hristos.

Vizita s-a terminat. Nimeni nu poate contesta că a fost un grandios spectacol ce a lăsat în umbră evenimente de gradul zero, petrecute pe malurile Dâmboviței în trecutul nostru apropiat - ca vizita generalului De Gaulle, sau istorica apariție a președintelui Nixon. Pastorală sau (și) ecumenică, intersecția celor doi pontifi de Roma, și București a avut și un caracter net politic. Oricum, ortodoxismul, în plan spiritual, și-a demonstrat flexibilitatea și aderența la covârșitoarea idee că unirea tuturor creștinilor sub semnul unei singure religii nu mai poate fi o utopie la sfârșitul acestui veac și mileniu în care Sfântul Părinte întinde mâna frățește către o țară preponderent ortodoxă. Pe plan ecumenic, cu toate că BOR prin Preafericitul Teoctist ca Sfântul Sinod poate fi acuzat de *dizidență* față de Patriarhiile surori, începând cu mult temuta

Patriarhie a Moscovei (care, de altfel, numai frățească nu a fost în Republica Moldova, făcându-i Mitropolitului Petru multe zile fripte), ca și cele ale Constantinopolei, Ierusalimului, Antiohiei, Alexandriei etc. Succesul nu este numai deplin dar se încarcă de o dublă semnificație: o dată în plus Biserica Ortodoxă Română trece în fruntea plutonului, într-o cursă milenară, presată acum mai mult ca niciodată de ideea desăvârșirii unității creștine planetare, iar a doua, că poporul întreg și-a manifestat o uimitoare și conștientă prezență prin entuziasm și trăire spirituală.

A fost o probă câștigată de civilizație? Prea puțin spus pentru masele de oameni, pentru sutele de mii de credincioși ce au înconjurat - și în fond ei au apărut - pe cei doi mari episcopi și statul lor major. Pe plan politic roadele au fost multe și au fost culese de cei care au avut grijă să le aducă în pârg. Prezența reprezentantului Marelui Pescar, conducătorul spiritual a aproape 1 miliard de oameni, a făcut ca soarele să nu mai apună, cel puțin trei zile pentru actuala putere. Indiferent dacă invitația fusese făcută înainte de '96, ea s-a împlinit acum și va rămâne - fără doar și poate - cea mai mare realizare pe toate planurile, minus cel economic, a actualei coaliții.

Chiar dacă televiziunile străine nu au dat în cascadă evenimentele din

România - așa după cum am fi dorit noi, de-aici - țara noastră a apărut din nou în fruntariile firești ale Europei, gazdă a Bisericii Apostolice și inițitoare directă a refacerii unității universale creștine.

În plan extern și față de ropotul bombelor aducătoare de moarte și ruină, cei doi prelați - de altfel angajați prin apeluri directe adresate mașinii de război numită NATO - și-au unit glasul și gândul în oprirea unui conflict fratricid. Cât va fi el ascultat nu ne mai facem iluzii! E suficient să vedem fețele celor care decid - Xavier Solana, A. Clark, J. Shea sau a lui Miloșevici, de partea cealaltă, ca să înțelegem încă o dată că popoarele și națiunile sunt sacrificate de dragul unor interese oculte.

Un scriitor ce și-a pierdut câțiva ani prin temniță, mărturisese la un post de televiziune că România va arăta altfel încă de a doua zi după vizita Papei: românii vor fi mai încrezători, mai bucuroși, mai curați la suflet. Îi dau dreptate, dar fac mențiunea că poporul nostru, cu fondul său latin, emotiv și pasional, se aprinde repede și se stinge tot atât de brusc. Și cu cât vom păstra mai mult timp în suflete imaginea-icoană a minerului Wojtyła cu atât sărbătoarea celor trei zile ale luminii și speranței va fi perenă!

Radu Ciuceanu

Vindecăți rănille trecutului prin iubire

Cuvântul Sanctității Sale Papa Ioan Paul al II-lea ținut în Catedrala "Sf. Iosif" - evocare a suferințelor martirilor creștini români și apel la reconciliere între Biserici

Domnul Iisus ne-a vorbit de libertate în pericopa evanghelică abia proclamată: «Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi». Cei ce îl ascultă, nu înțeleg. «De care robie trebuie să fim eliberați», se întrebă. El ne poate face liberi.

Iată vestea pe care Biserica o aduce lumii: Cristos este libertatea noastră, pentru că este adevărul. Nu un adevăr abstract, căutat orbește de rațiunea mereu neliniștită a omului. Adevărul este pentru noi persoana lui Cristos. El ne-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața». Dacă întunericul păcatului este biruit de lumina vieții, atunci nu există robie care să poată sufoca libertatea.

Tu cunoști bine acest adevăr, iubite frate Alexandru Todea, Cardinal al Sfintei Romane Biserici și tu, Arhiepiscop Gheorghe Guțiu, pentru că înaintea voastră, ca și înaintea lui Petru, s-a deschis de la sine poarta grea a robiei și ați fost redați Bisericilor voastre, împreună cu numeroși alți frați și surori.

Alții, în schimb, au fost primiți în îmbrățișarea Tatălui în zilele persecuției, fără să poată vedea în patria lor restabilirea libertăților fundamentale, inclusiv cea religioasă.

Iubiți frați, lanțurile voastre, lanțurile enoriașilor voștri constituie gloria, mândria Bisericii: adevărul v-a făcut liberi! Au încercat să vă reducă la tăcere libertatea, să o sufoce, dar nu au reușit. Voi ați rămas liberi lăuntric, chiar dacă în lanțuri; liberi, chiar dacă în plâns și lipsuri; liberi, chiar dacă comunitățile voastre erau profanate și lovite. (...)

Am venit în aceste zile să aduc omagiu poporului român, care în istorie este semn al iradierii civilizației romane în această parte a Europei, unde i-a perpetuat amintirea, limba și cultura. Am venit să aduc omagiu unor frați și surori care au sfințit acest pământ prin mărturia credinței lor, făcând să înflorească pe el o civilizație inspirată din Evanghelia lui Cristos; unui popor creștin, mândru de identitatea sa, adesea apărată cu preț scump în chinurile și vicisitudinile care i-au marcat existența.

Astăzi sunt aici pentru a vă aduce un omagiu vouă, fii ai Bisericii Greco-Catolice, care de trei secole mărturisiti, prin sacrificii uneori nemaiauzite, credința voastră în unitate. Vin la voi pentru a da glas

recunoștinței Bisericii Catolice și nu doar a ei: întregului univers creștin, tuturor oamenilor de bunăvoință, voi le-ați oferit mărturia adevărului care îi face liberi.

Din această Catedrală, gândul meu nu poate să nu zboare către Blaj. Sărut în chip spiritual acel pământ de martiriu și îmi însușesc mișcătoarele cuvinte ale poetului Mihai Eminescu, care se referă la el: «Îți mulțumesc, Dumnezeu, că m-ai ajutat să le pot vedea». (...)

«În decursul istoriei voastre, diverse suflete ale creștinismului - cel latin, cel constantinopolitean și cel slav - s-au contopit în geniul original al poporului vostru. Această prețioasă moștenire religioasă a fost salvată de comunitățile voastre orientale, împreună cu frații bisericii Ortodoxe Române.

Părinții voștri au voit să restabilească uniunea cu Biserica Romei. Ei au afirmat, printre altele, în Clausula Unionis: «Ne-am unit noi, mai sus numiții, cu toată tradiția noastră: riturile ecleziastice, divina Liturghie, posturile și calendarul nostru să se păstreze neatins». De la acea unire se împlinesc 300 de ani: consider providențial și plin de semnificație faptul că celebrările celui de-al treilea centenar coincid cu Marele Jubileu al anului 2000.

Acea unire purta cu sine ecoul a secole de istorie și de cultură ale poporului român. Acestei istorii și culturi tocmai acea unire le-a adus o contribuție de mare semnificație, cum arată școala în acel Blaj, pe care același Eminescu l-a salutat nu întâmplător, ca «mica Romă». Strădania voastră, prea iubiți Frați și Surori ai Bisericii Greco-Catolice, este cea a fidelității față de istoria și tradiția voastră». (...)

La picioarele splendidului iconostas al catedralei voastre și-au aflat odihna, în sfârșit, rămășițele pământești ale venerabilului Episcop Inocențiu Micu Klein, altă figură care și-a iubit și apărat cu genero-

zitate și curaj catolicitatea, strâns unită cu identitatea sa de român.

Acest patrimoniu trăgea sevă și din bogățiile Liturghiei și tradiției bizantine pe care voi le aveți în comun cu Frații Bisericii Ortodoxe. Voi sunteți chemați să faceți să retrăiască acest patrimoniu, să-l restabiliți unde este necesar, inspirându-vă din sensibilitatea celor care au voit unirea cu Roma și din ceea ce Biserica Catholică așteaptă de la voi. Fidelitatea față de tradiția voastră, atât de bogată și de felurită, trebuie reinnoită astăzi, când vă sunt date noi spații de libertate. Biserica voastră, în revenirea la propriile rădăcini și în deschiderea la chemarea Spiritului poate fi ea însăși din ce în ce mai mult și tocmai prin această identitate multiplă contribuie la creșterea Bisericii Universale.

Vă așteaptă o sarcină pasionantă: de a reînvia speranța în inimile credincioșilor Bisericii voastre care învie. Acordați spațiu și atenție laicilor, și, în special, tinerilor, care sunt viitorul Bisericii. Învățați-i să-L afle pe Cristos în rugăciunea liturgică revenită la frumusețe și solemnitate după constrângerile clandestinității. Educați tinerii în spiritul țelurilor îndrăznețe ce se cuvin unor fii de martiri. Deprindeți-i să respingă iluziile facile ale comunismului, să rămână pe pământul lor pentru a construi împreună un viitor de prosperitate și pace Europei și lumii, să slujească săracii care sunt icoana lui Cristos, să se pregătească creștinește la angajarea profesională, pentru a anima societatea civilă în onestitate și solidaritate, să nu evite angajarea politică, dar să se facă prezenți cu acel spirit de slujire de care este deosebită nevoie.

«Iar peste toate acestea - vă spun ca sfântul Pavel -, îmbrăcați-vă întru dragoste». Mai degrabă decât pentru privarea de darul libertății, deși de neprețuit, și chiar de cel al vieții, voi ați suferit pentru că nu v-ați simțit iubiți. Ați fost constrânși la clandest-

tinitate, printr-o grea izolare de viața națională și internațională.

O rană dureroasă a fost produsă mai ales în raporturile cu frații și surorile Bisericii Ortodoxe, deși cu mulți dintre ei ați împărtășit suferințele mărturiei pentru Cristos în timpul prigoanei. Dacă între ortodocși și catolici comuniunea nu este deplină, reținem că ea este deja perfectă în ceea ce toți împreună considerăm culmea vieții de har, *martyria* (mărturia) până la moarte. Este comuniunea cea mai adevărată care poate exista cu Cristos care își varsă sângele și, în acest sacrificiu, face să devină apropiați cei care erau departe.

Pentru creștini acestea sunt zile de iertare și reconciliere. Fără această mărturie lumea nu va crede: cum putem vorbi în mod credibil de Dumnezeu, care este iubire, dacă nu este nici un răgaz în confruntări? Vindecăți rănille trecutului prin iubire. Suferința comună să nu genereze separare, ci să suscite miracolul reconcilierii. Nu este, oare, acesta miracolul pe care lumea îl așteaptă de la cei ce cred și voi, iubiți frați și Surori, sunteți chemați să aduceți în adevăr și caritate contribuția la dialogul ecumenic, după indicațiile Conciliului Vatican II și ale magisterului Bisericii.

Vin, acum, de la Cimitirul Catholic din acest oraș: pe mormintele pușinilor martiri cunoscuți și ale multora ale căror rămășițe pământești nu au avut nici măcar onoarea unei înmormântări creștine, m-am rugat pentru voi toți. Am invocat martirii voștri și mărturisitorii credinței să mijlocească pentru voi la Tatăl care este în ceruri. Am invocat în special episcopii, să continue a fi Păstorii voștri din cer: Vasile Aftenie și Ioan Bălan, Valeriu Traian Frențiu, Ioan Suciu, Liviu Chinezu, Alexandru Rusu. Martirologiul vostru se deschide cu concelebrarea ideală a acestor episcopi care și-au amestecat sângele cu cel al Jertfei Euharistice pe care au celebrat-o zilnic.

L-am invocat și pe Cardinalul Iuliu Hossu care a preferat să rămână cu ai săi până la moarte, renunțând să se transfere la Roma, ca să primească de la Papa bereta de cardinal, pentru că aceasta ar fi însemnat să-și părăsească iubitul pământ natal. Ei să vă însoțească împreună cu Maria, Sfânta Maică a lui Dumnezeu, în drumul vostru către Cristos, izvor de adevărată libertate. Vă încredințez ei, cu cuvintele pe care, în timpul persecuției, le cântați cu încrezătoare abandonare: «Nu lăsa, o Mamă, să cădem pe cale, căci noi suntem fiii lacrimilor tale».

“Suntem inelul legăturii dintre Apus și Răsărit”

Cuvântul Preafericitului Patriarh Teoctist rostit la întâlnirea cu Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al II-lea, conținând un apel la înființarea unui Consiliu Național Ecumenic

“Sinodul episcopilor unei Biserici locale, așa cum este cel al Bisericii Ortodoxe Române este manifestarea Bisericii în comuniune, epifanie locală a sobornicității Bisericii Universale. Fiecare preot poartă cu sine obștea sa de preoți, monahi și credincioși pe care o slujește. Episcopul, aflat în comuniune de credință sacramentală și canonică cu ceilalți episcopi, realizează împreună cu comunitatea sa deplinătatea eclesială a Bisericii lui Hristos. Sinodalitatea, prezidată de primul inter pares, este forma de unitate care poartă în ea, în ciuda slăbiciunilor omenești, reflexul tainei Sfintei Treimi.

Suntem recunoscători bunului Dumnezeu pentru faptul că există deja o tradiție pozitivă a relațiilor dintre Bisericile noastre. «Întoarcerea la izvoare» la practica Bisericii primului mileniu, a fost punctul comun de referință care a schimbat radical perspectivele și atitudinile dintre creștinătatea catolică și cea ortodoxă. Dialogul teologic dintre cele două Biserici, inaugurat la începutul anilor 1980 - în ciuda perioadei de criză pe care o traversează în ultimii ani și pe care dorim și ne străduim cu toții să o depășim cât mai repede - a reușit elaborarea unei viziuni comune în direcția unei teologii a comuniunii, recuperând, în scurt timp, mult din ceea ce a pierdut în milenii al doilea.

Documentul de la Balamand (Liban, iunie 1993) consacră un vocabular ecumenic nou, care învederează o îndelung așteptată schimbare de înțelegere și atitudine: «Biserica Catolică și Biserica Ortodoxă - se spune în document - se recunosc reciproc în calitate de surori». Folosind o astfel de adresare pozitivă, cele două Biserici înțeleg că o serie de metode de misiune și modele de unitate din trecut, care au creat tensiuni între bisericile noastre, devin inacceptabile.

În acest context nădăjduim că vizita Sanctității Voastre în România se va constitui într-un imbold pozitiv pentru dialogul deja aducător de roade, angajat de Biserica Greco-catolică din România. În lumina înțelegerii pe această temă din cadrul dialogului teologic internațional ortodoxo-catolic și a realității confesionale particulare și pastorale de astăzi din România, sperăm să depășim și divergențele nesoluționate încă, pentru asigurarea liniștii credincioșilor noștri spre o pace confesională definitivă. Desigur, pe drumul spre «comuniunea deplină», există încă răni ale trecutului, care nu

s-au vindecat definitiv, dar hotărârea de a salva elementele de unitate ce aparțin Bisericilor noastre și de a stăruii pentru mărturisirea integrală a aceleiași credințe este fermă și constantă”.

Misiunea Bisericii în renașterea societății românești.

Biserica Ortodoxă Română este concentrată, în această perioadă de răscruce, asupra câtorva mari priorități pastorale, misionare, diaconale și ecumenice, care s-au impus slujirii noastre în anii din urmă.

Odată cu descătușarea țării din strânsoarea totalitarismului, în 1989, după decenii de restricții și umilințe, am trăit cu nespuse bucurii dobândirea libertății plene de a-Lă mărturisi pe Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu face acum să rodească jertfele plene ale fraților noștri care au suferit pentru Hristos în acea perioadă, jertfe care s-au altoit pe moștenirea de credință a strămoșilor.

Trebuie spus, în același timp, că flacăra credinței nu s-a stins în acei ani grei, jertfa cea nesângeroasă nu a încetat a se aduce - pe sfințele altare ale bisericilor din satele și orașele României, Biserica împlinindu-și astfel, cu multe eforturi și sacrificii - lucrarea sa specifică esențială, aceea de a mărturisi pe Hristos și de a sfinți pe om și lumea inconjurătoare, în ciuda slăbiciunii unora dintre noi.

Am învățat atunci, mai mult decât oricând, că viața liturgică sacramentală a Bisericii a fost și trebuie să rămână temelia de neclintit a credinței și a vieții creștine. Lucrarea Bisericii este, după cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul, aceea de a transmite lumii prin har bunătățile și darurile pe care Dumnezeu le are prin fire.

Astăzi, însă, ne aflăm în fața unor exigențe misionare noi, de copleșitoare însemnătate, provocate de înviorarea credinței, de necesitatea transmiterii tradiției celei sănătoase către generația tânără și de reîncreștinare a societății secularizate.

Biserica noastră are astăzi o mare răspundere pentru renașterea morală și spirituală a societății românești. Suntem conștienți că aportul fundamental al Bisericii la însănătoșirea vieții sociale românești este acela de a modela oameni cu frică de Dumnezeu, oameni credincioși, oameni care să aibă «duhul lui Dumnezeu» (1 Cor. 7, 40), eliberați de robia patimilor și pătrunși de duhul jertfelniciei și al iubirii de semeni. Așa cum afirma un mare teolog ortodox român, «Biserica nu poate crea o știință, o tehnică, o industrie creștină; dar ea poate pregăti savanți creștini, artiști creștini, scriitori creștini, industriași creștini, comercianți creștini, economiști creștini, funcționari creștini». Prin aceștia poate transmite Biserica duhul evanghelic întregului organism social.

Responsabilitatea Bisericii noastre față de societatea românească este, așadar, mult mai largă decât angajarea nemijlocită în vreun domeniu sau altul al vieții obștești. Totuși, cu mijloacele modeste care ne stau la îndemână, ne străduim să venim în ajutorul fraților noștri ce cunosc încercarea, năpăstuiți de toate vârstele, pe care obștea îi trece adesea cu vederea. Nerecuperarea bunurilor de care a fost depozitată Biserica ne împiedică, din păcate, la o activitate mai susținută în acest sens.

În spiritul învățăturii sale, Biserica noastră pune preț, înainte de toate, pe valoarea unică a fiecărei persoane umane, valoarea dată de prezența chipului lui Dumnezeu în orice om. Totodată, Biserica Ortodoxă Română contribuie la păstrarea identității noastre naționale în deplinul respect față de specificul etnic religios al tuturor minorităților de la noi.

În privința legăturilor cu Bisericile și confesiunile creștine din țară, am reluat, în condiții noi de libertate, practica rodnică din trecut, creându-se în același timp structuri ecumenice noi. Dorim, de asemenea, formarea împreună cu Biserica Catolică de ambele rituri și cu alte confesiuni creștine din România, a unui Consiliu Național Ecumenic”.

Apărătorul credinței este poporul însuși.

“Ierarhii și clericii Bisericii Ortodoxe Române veghează și lucrează pentru a rămâne în slujba credincioșilor acesteia, bărbați și femei, tineri sau vârstnici, sprijinindu-și activitatea lor de zi cu zi pe Evanghelia iubirii lui Hristos. Astfel, rămânem credincioși principiului sobornicesc conform căruia: «Apărătorul credinței este Însuși Trupul Bisericii, adică poporul însuși, care vrea ca mărturisirea credinței lui să rămână veșnic neschimbată și identică cu cea a părinților săi», cum afirmă Enciclica Patriarhilor ortodocși din 1848.

În ce privește ecumenismul, noi vrem să aducem în sâmul mișcării ecumenice experiența misiunii noastre specifice. După rânduiala lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt, fiecare Biserică locală se bucură de harismă specifică, determinante pentru combinația sa la strădaniile creștinilor pentru refacerea unității vizibile a Bisericii. Astfel, simbioza dintre limba noastră de origine latină și credința ortodoxă, care ține de identitatea Bisericii noastre, a constituit și constituie un inel foarte prețios de legătură între Apus și Răsărit.

Chemarea, harisma și răspunderea Bisericii Ortodoxe din România, împreună cu cea a Bisericii Ortodoxe Universale a fost de a păstra și mărturisi, de-a lungul istoriei, «credința dată sfinților odată pentru totdeauna» (Iuda 1,3), așa cum această credință a

fost cristalizată în tradiția patristică și mărturisirea dogmatică Sinoadelor Ecumenice, recunoscute prin consensul Bisericii Universale”.

Rădăcina răului este îndepărtarea de Dumnezeu.

“În întâmpinarea anului jubiliar 2000, la cumpăna dintre milenii creștine, Biserica noastră, împreună cu toate Bisericile Ortodoxe surori, este conștientă de importanța mărturiei și acțiunii tuturor creștinilor pentru viitorul creștinismului și al lumii, în condiții complexe fără precedent.

De aceea, socotim că Biserica trebuie să-și manifeste vocația sa profetică printr-o cercetare riguroasă - după pilda Părinților Bisericii și, în special, a Părinților Capadocieni - a spiritului, culturii și civilizației actuale, asimilând ceea ce este ziditor pentru om și lume și înlăturând acele aspecte care îndepărtează pe om de Dumnezeu Cel adevărat și de calea împlinirii sale plene. Îngrijorată de agravarea pericolelor care amenință umanitatea întreagă - imoralitatea, dezechilibrul economic, conflictele armate, problema ecologică etc. - Biserica atrage luarea aminte că rădăcina tuturor relelor se află în îndepărtarea omului de Dumnezeu, exacerbara egocentrismului, pe fondul unei societăți umane tot mai secularizate.

De aceea suntem conștienți că energiile Bisericii, eliberate în ultimii ani, trebuie îndreptate spre lucrarea misionară și ecumenică comună. Ortodoxia noastră românească, ca de altfel și întreaga zestre spirituală a României poate constitui o putere inspiratoare pentru menținerea și îmbogățirea sufletului creștin al Europei.

Unitatea Europei trebuie să fie una spirituală

Împărtășim convingerea că, pentru a fi o unitate adevărată și durabilă, unitatea Europei trebuie să fie, mai întâi de toate, o unitate spirituală, pe care doar Evanghelia Mântuitorului Hristos o poate oferi. Noi dorim să prezentăm Europei tezaurele noastre spirituale specifice, ca temelie al unității spre care tind popoarele europene pentru propriul lor bine și spre binele comun al întregii umanități.

Fiiți binevenit în mijlocul nostru, al ierarhilor, preoților și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române și al altor biserică și comunități religioase din această țară. Poporul aici de față, personalități ale vieții publice românești prezente în această sală, precum și membrii Corpului diplomatic Vă salută și Vă asigură de prețuirea lor.

În numele tuturor, Vă îmbrățișez și rugăm pe Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea noastră!”

Relația integraționistă a Germaniei cu statele europene

O problemă specifică în cadrul *Ostpolitik* o ridică relația integraționistă cu tinerele democrații estice. Menționăm că este în discuție chestiunea integrării în Uniunea Europeană - ca pol politic integrator pentru actorii estici, foști comuniști - și absorbția Europei de Est în structurile de securitate euro-atlantice: N.A.T.O., U.E.O.

Am încadrat acest nivel de abordare, deoarece considerăm că, satisfacerea obiectivelor naționale germane în dinamica de decizie a multilateralismului U.E., N.A.T.O., U.E.O., cuprinde și poziția Bonnului față de spațiul geografic imediat vecin.

Vom încerca să decantăm care sunt poziția, rolul și interesele specifice germane în ecuația integrării, dacă dorește în această paradigmă sprijinirea în bloc sau individuală a asociațiilor și posibililor candidați la asociere, potențarea influenței economice și politice prin reactivizarea *Mitteleuropelii* pe axele colaborării regionale a grupărilor de la Vișegrad și Lytomisl.

Demn de relevat din punct de vedere analitic mi se pare comparația conceptuală între adâncirea și lărgirea U.E. articulată pe setul de obiective specifice germane și problema existenței unui model german de integrare datorită performanțelor economice, politice și ale Germaniei de Est.

Extinderea U.E. spre Răsărit se constituia ca un obiectiv global al politicii externe germane: "reînnoirea postbelică înregistrată de Europa Occidentală, trebuie să se transfere și asupra Europei Centrale și de Est [...], următoarea lărgire spre Răsărit a U.E. va constitui linia finală trasă sub perioada postbelică".

Germania trebuie să mențină "un grad sigur al stabilității politice și suportul pentru procesul de reformă, chestiunea integrării în U.E. este un obiectiv principal și particular pentru Germania localizată în inima Europei".

Din punct de vedere al abordării conceptuale, am putea plasa în teoria integrării - *speal over* - și problema lărgirii Uniunii Europene. Astfel, actorii estici ar putea fi integrați într-un prim etaj al politicilor comunitare: economic, urmat apoi de cel politic. Acordurile de Asociere fiind relevante în acest sens, prin echilibrul dintre statele membre și cele asociate. Germania vede prin absorbția Estului din U.E. modalitatea de a stabiliza și controla "sincopelii" societăților respective, reducându-se factorii de risc la adresa sa: pericolul imigrației, problemele de mediu, crima organizată transfrontalieră, traficul nuclear. Elita politică germană militează pentru adâncirea integrării urmată apoi de extindere, fiind fidelă unui model federal, dezavuat de exemplu de premierul ceh Vaclav Klaus. În relația integraționistă cu U.E., statele estice trebuie să privească acest raport, nu pe ansamblul U.E. ca instituție, ci focalizat pe legăturile bilaterale cu marile puteri ce o compun, Germania constituindu-se drept cel mai important stat din acest unghi de vedere. Susținerea procesului de democratizare și reconstrucție a statelor fostului bloc estic în demersul lor integraționist asigură Bonnului un rol dirijist în această zonă, cu reflex asupra responsabilităților globale ale Germaniei.

Neimplicarea sau "autarhizarea" germană în raporturile cu actorii estici ar

priva Germania de exercitarea unui control sau influențe politice, economice sau implicații extinse și asupra altor zone geografice.

Lipsa unei "abstinențe" de la afacerile estice pe problemele de integrare este clarificată și de unii politicieni germani. Astfel, Karl Lamers, purtător de cuvânt al C.D.U./C.S.U. arată că: "topul priorităților Germaniei ar putea fi întărirea capabilităților U.E. de a fi deschisă țărilor centrale și est europene". Mai mult, dilatănd sfera preocupărilor germane în extinderea U.E., Horst Waffenschmidt sublinia "importanța construirii unor solide raporturi a U.E. cu Rusia", după părerea noastră, abil gestionate de Germania prin localizarea sa geografică periferică a U.E. Volker Rühle enunța necesitatea "deschiderii spre Est pentru desăvârșirea internă a U.E. (...), reconstruirea Estului fiind o prioritate politică pentru Germania, "prin-un Pact European de Solidaritate". Dar demnitarul german adăuga: "revitalizarea economică a Europei Centrale și de Est nu poate fi pregătită în exclusivitate de Germania care să plătească nota de plată pentru refacerea Europei de Est." Deci, se exclude teza amintită de noi, a unui "unilateralism" german în asistența economică și a sprijinului politic pentru Estul european.

Germania a propus "un parteneriat intensiv cu statele est-europene, inclusiv cu Rusia și Ucraina" prin discursul cancelarului Helmut Kohl în Bundestag la 23 noiembrie 1994. Lărgirea U.E. fiind indicată geografic astfel: "granița vestică a Poloniei nu este granița estică a U.E."

"Parteneriatul intensiv" concept lansat de H. Kohl, "Pactul de Solidaritate în Reconstrucție", sintagma lansată de V. Rühle sunt de factură economică, subliniind fluxul de capital, investiții, sprijinul financiar, oferirea de deusee complementare, crearea unei zone de liber-schimb comercial (sau cu avantaje tarifare reciproce).

După părerea noastră, putem detecta un paralelism istoric cu perioada interbelică, când Germania non-imperială, democratizată de puterile antantiste a devenit actorul-cheie în reconstrucția economică a Europei Estice prin asistență tehnologică, flux de capital, transformarea mărcii într-o valută regională, împrumuturi pentru stabilizarea etaloanelor monetare naționale.

Pentru perioada de referință pe care o studiem, Germania are translatat același rol, potrivit statutului de stat cel mai puternic industrializat, avanpost al U.E., cel mai bun partener comercial și investitor în Răsărit, în plus având și experiența specifică cu integrarea Germaniei de Est.

Revenind la paradigma integrării europene, cu latura sa neprecizabilă: extinderea estică a U.E., elita politică germană susține în spiritul Tratatului de la Maastricht construcția unei U.E. pe baze federale (după propriul model) pe linia dezvoltării fostei comunități economice transnaționale (C.E.E.).

Uniunea Europeană, o Europă federalizată, în concepția germană poate fi controlată și prin marca germană, etalon al Băncii Europene, instituțiile comunitare (Parlamentul, în primul rând; deciziile forjate în acest perimetru fiind aproape de efectul lor asupra bugetului și competitivității germane pe piețele europeană și mondială).

Prin aceste posibile evoluții, uneori palpabile, putem afirma că U.E. oferă cadrul legitim satisfacerii obiectivelor Bonnului. Realitatea politică și economică la nivelul proceselor de integrare comunitară a adus în dezvoltare teoretică, sintagma "germanizării" Europei, a Europei de Est în mod general.

Noi credem că s-ar putea construi o "matrice" germană de integrare în cadrul unui mecanism de *speal-over*, primul impuls al integrării în "spirală" a Europei estice fiind modelul german de integrare datorită economiei performante și a viabilității sistemului politic. Astfel, s-ar putea constitui o înaltă integrare europeană în jurul economiei germane, Germania fiind *de facto* hegemonul economic al Europei.

Fundamentarea axei Paris-Bonn, motorul integrării europene ar putea tempera tendințele expansive spre Răsărit, "îngrădind-o" în organisme comunitare.

Disfuncționalitățile colaborării franco-germane⁴ conexe cu obiectivele individuale germane în U.E., unde Germania atrage și alți factori comunitari (vezi cazul recunoașterii Croației și Sloveniei) reliefează percepția unei posibile Europe germanizate.

Ar apare conturabil, în această manieră, înlocuirea unei Germanii europene cu o Europă germană care apare ca efect al procesului de integrare europeană, instituțiile comunitare evoluând în direcția celui mai puternic dintre statele membre - Germania.

În evantaiul teoretizărilor integrării, procesul de unificare al celor două Germanii poate fi un model al integrării rapide a țărilor centrale și est-europene în arhitectura europeană.

Concentrându-ne asupra acestei ipoteze de lucru - extinderea U.E. în manieră germană, vom încerca să decelăm obiectivele Bonnului în această strategie de aderare a esticilor ca membri cu drepturi depline.

Interesul major al Germaniei pentru extinderea Uniunii Europene nu trebuie definit în parametri statici, ci trebuie surprins în dinamismul Germaniei de a ordona spațiul geopolitic, geoeconomic est-european.

Prezența masivă a Germaniei ca mare putere a U.E. în această zonă, și a "blocului teutonic": Austria, Finlanda, Suedia, ar putea fi completate cu polul regional al asociațiilor: Ungaria, Polonia, Cehia, Slovacia, România, Bulgaria, a căror intrare în U.E. ar întări "sectorul german", Bonnul sporindu-și influența în decizia comunitară.

Adiția naturală la U.E. a actorilor mai sus menționați, ar fi rezultatul conturării unui spațiu economic estic condus de Germania (*Großraumwirtschaft*) și construit pe baza materializării conceptului de *"systematische Penetration"*, adică activitatea propriilor actori: firme, companii, bănci de ghida evoluția economică și prin reflex, conturarea premisei unei influențe politice.

În mod real, credem că Germania vizează "securizarea" economică internă a statelor estice, integrarea oferindu-le stabilizarea economică, solvabilitatea problemelor financiare, reducerea fenomenului imigraționist, aceste traiectorii fiind sesizabile în optica sa prin statutul său de lider al U.E.

Extinderea Uniunii Europene spre Răsărit ar întări substanța economică a acestui pol de putere prin lărgirea pieței, a sporirii resurselor și ieftinității forței de muncă.

Germania ar fi centrul geoeconomic al Europei lărgite cu noii membri, după ce acționează în perioada post-unificare prin achiziția unei staturi geopolitice centrale în sensul satisfacerii intereselor sale particulare: expansiune de mărfuri, plasamente de capital și investiții.

Pe etajul comunitar al politicii externe germane, lărgirea U.E. spre Europa de Est configurează atingerea obiectivelor naționale în cadrul supranațional prin acest act, subsumat unui model german de integrare în jurul puterii economice germane.

Franța se opune mai voalată extinderii U.E. vizându-se conservarea influenței într-o Europă neintegrată, Estul integrat fiind prin apropiere geografică și raportul economic activ o "sferă de influență" - nu în sensul rigid al conceptului - a Germaniei, oficializată prin intrarea în corpul politico-economic european integrat.

Remarci mai dure la adresa integrării est-europene au fost făcute de celebrul futurolog Alvin Toffler care a etichetat procesul drept un "colonialism de catifea". O aserțiune foarte acidă ar fi după noi, tentația configurării unei noi "puteri coloniale" germane plasată în Estul Europei, sinonimă cu cea conturată de politica mondială și cursa navală wilhelmiană.

Această posibilă teză de evaluare a rolului Germaniei în raporturile estice pe care le preconizează este exagerată, deși există concretețea unei hegemonii economice-financiare asupra regiunii est-europene.

Iar Franța ar putea da "undă verde" acestei posibile opțiuni viguroase de asimilare a spațiului geopolitic din Răsărit, datorită propriilor pierderi de substanță economică, bazându-se pe ajutorul Germaniei pentru axa mediteraneană a U.E. - Paris, Londra, Madrid.

Eficiența diplomației mărcii și a instrumentului economic arată modelarea specifică a interrelației cu Estul, istoricul Arnulf Baring având dreptate când spunea: "de la Marx și Bismarck, economia este destinul nostru".

Geoeconomic⁶, din perspectiva performanțelor economice, nivel de competitivitate și mai ales prin condiționarea economică a Estului este asigurată de legitimitatea intrării Germaniei sub egida U.E. în acest areal geografic.

Strategia defensivă franceză a "Europei Mici", cu Parisul în rolul de lider politic ar putea invita într-un mod real Germania în Răsărit sub unghiul influenței politice, nu numai economice.

Dintr-o perspectivă istorico-comparativă, varianta strategiei politico-diplomatice defensive actuală există și în anii '30 sub eticheta Maginot, lucru ce a încurajat Germania să-și asume responsabilități în corectarea erorii juridice a Păcii de la Paris.

Dar alternativa integrării est-europene, cu Germania centru geopolitic și economic are și riscurile, costurile sale pentru acest puternic actor.

(urmăre în pagina 8)

Constantin Buchet

O pagină din rezistența spirituală

MINISTERUL AFACERILOR
INTERNE
DIRECȚIA REG. SUCEAVA

"Strict secret de importanță
deosebită"

RAPORT

Asupra felului cum se desfășoară munca informativă operativă și cum sunt aplicate în practică ordinele M.A.I. nr. 15, 48, 54 din 1956 și 69, 70 și 95 din anul 1957 la regiunea Suceava.

[...]

Este cunoscută de conducerea ministerului acțiunea pe care o desfășoară regiunea Suceava asupra unor legionari călugăriți la schiturile Slatina și Rarău.

În ultimul timp, trecându-se la dirijarea concretă a agentului "Rareș Ioan" în direcția restabilirii legăturilor pe care le-a întreținut în anul 1945 cu **MARIN IOAN (SANDU TUDOR)** și profesorul universitar **POPESCU VASILE (MIRONESCU ALEXANDRU)** din București, acesta a reușit să clarifice aspecte interesante referitoare la caracterul activității dușmănoase pe care aceștia o desfășoară. Folosindu-ne de pretextul real al legăturilor pe care le-au avut ei în trecut, agentul a fost instruit să evoce acestuia amintiri despre activitatea comună desfășurată în Cernăuți în acel an, astfel încât agentul, reluând legătura sub această formă, a câștigat încrederea lor.

În discuțiile purtate cu ei, aceștia i-au precizat agentului că în activitatea lor au grupat o serie de elemente intelectuale din țară, printre care și un grup de studenți,

Din momentul instaurării regimului comunist în România, acesta și-a fixat printre priorități schimbarea în profunzime a societății românești, dar pentru acest lucru era nevoie de atacarea uneia din valorile tradiționale, fundamentale ale civilizației românești: religia, spiritualitatea ortodoxă, în principal.

Marxism-leninismul urma să devină noua religie a unui stat care se declara ateu. În ciuda agresivității propagandei comuniste, mulți oameni au încercat să-și facă din religie un refugiu. Alții, mai curajoși, au vrut să facă din credință fundamentul pe care să adune energia capabilă să regenereze, la momentul oportun, spiritualitatea neamului.

Securitatea urmărea îndeaproape aceste evoluții. Un raport din 1957 al Direcției Suceava reliefa activitatea dusă în acest sens de personalități precum Sandu Tudor, Alexandru Mironescu, Benedict Ghiuș. Sandu Tudor (nume real Alexandru Teodorescu) fusese arestat în 1949 și condamnat la 5 ani de temniță grea. Eliberat în 1957, se va retrage în anul următor la Mănăstirea Sihăstria, județul Neamț, sub numele monahal Danilil, apoi se va stabili la Schitul Rarău. Împreună cu profesorul Mironescu și părintele Benedict Ghiuș făcuse parte din grupul "Rugul Aprins" de la Mănăstirea Antim.

Din relatările informatorilor infiltrați de Securitate rezulta că în jurul lui Sandu Tudor se adunau tot mai numeroși tineri, în special studenți, formând o grupare care și propusese "să însănătoșească viața poporului român pe calea trăirii creștine".

În 1958, atât Sandu Tudor, cât și Alexandru Mironescu și arhimandritul Ghiuș au fost arestați și condamnați în procesul "Rugului Aprins" pentru "uneltire contra ordinii sociale".

Dan Cătănuș

cu care și-au propus "să însănătoșească viața poporului român pe calea trăirii creștine". Desfășurând activitatea intensă pe linia combaterii bazelor filozofice ale marxism-leninismului și a antrenării elementelor dușmănoase din rândul intelectualilor în această acțiune, profesorul **POPESCU VASILE (MIRONESCU ALEXANDRU)**, afirmă agentului "Rareș Ioan" că: "există deja foarte mulți tineri printre care și studenți de la medicină, matematici, politehnică și arhitectură care merg pe această cale". Activitatea pe care o desfășoară elementele acestea și care se situează pe linia așa numitei "mișcări de la Oxford", mișcarea

care ei susțin că ar fi de ordin spiritual în scopul "renașterii creștinismului", ascunde în realitate activitatea ce o desfășoară sub această mască o serie de elemente legionare pătrunse în mănăstiri, despre care au cunoștință și vârfurile legionare din închisori.

Astfel, agentul "Laurențiu Emil", dirijat de noi pe lângă unii conducători legionari încarcerati în penitenciarul Aiud, semnaleză că în discuțiile purtate cu Niculescu Ilie, fost în comandamentul legionar în anul 1948, acesta i-a relatat că "un grup de legionari, teologi, în frunte cu **EPISCOPUL MATEI (GHIUȘ)**, (este vorba de **GHIUȘ BENEDICT**, legătură principală a lui

MARIAN IOAN (SANDU TUDOR) la București), se află în prezent adunați la o mănăstire din țară, unde studiază anumite probleme legionare."

În scopul verificării acestor informații, în cursul lunii noiembrie a fost marșrutizat la schitul Rarău un alt agent.

În discuțiile pe care le-a avut cu agentul, **MARIAN IOAN (SANDU TUDOR)** a afirmat printre altele următoarele: "...eu nu sunt izolat. Am legături cu străinătatea. Printr-un ucenic al meu, țin legătura cu grupul de scriitori români refugiați la Paris, care au acolo publicații politice și literare. Aceștia sunt grupați în jurul institutului francez. Printre ei se află Mircea Eliade, Cioran și alții. Mi s-au publicat articolele pe care le-am trimis prin același ucenic. De asemeni o altă lucrare, "Acatistul rugului Maicii Domnului", în versuri, lucrare extrem de apreciată de francezi, a și fost editată în peste o sută de mii de exemplare. Biserica catolică a apreciat această publicație"

În continuare **MARIN IOAN (SANDU TUDOR)** a mai afirmat: "...deși trăiesc aici, izolat în creierul munților Bucovinei, sunt vizitat vara de mulți tineri naționaliști care vin în excursie pe Rarău, ca să vadă locul cabanei lui Corneliu Codreanu. Le țin predici și disertații asupra problemelor de interes religios național"

Pe baza informațiilor obținute până în prezent, împreună și cu sprijinul Direcției a III-a s-au stabilit măsuri pentru documentarea acțiunii în scopul lichidării activității dușmănoase.

[...]

Relația integraționistă a Germaniei cu statele europene

(urmare în pagina 8)

Enumerarea acestora: contribuție mică a esticilor la bugetul U.E., obligația de a solidifica integrarea în U.E. cu garanțiile de securitate ale N.A.T.O., U.E.O., conservarea unui protecționism pe piața vestică pentru produsele venite din Estul Europei, emit trasarea de urgență a unei decizii referitoare la integrare.

După părerea noastră, Germania poate opta pentru largire, "gestionând" din partea U.E., zona și actorii săi sau să prezerve vechile sale interese sectoriale, regionale.

Să vedem cum s-a strecurat poziția Germaniei pe aceste modele de abordare și în acest acord cu paradigma adâncirii-lărgirii U.E.

Ne vom opri în special asupra liniilor politice adoptate de Germania în Consiliile Europene de la Edinburgh (1992), Copenhaga (1993),

Bruxelles (1993) și Essen (1994).

Credem că această inventariere a pozițiilor Germaniei este necesară, fiindcă acțiunea germană poate fi considerată "turnesolul" pentru deciziile U.E. referitoare la largirea sa.

În Consiliul European de la Edinburgh (decembrie 1992), când a avut loc o semicriză în U.E., datorită votului anti-Maastricht al Danemarcei, Bonnul a optat pentru negocieri cu statele A.E.L.S.

Documentul adoptat la Edinburgh a amintit doar de relațiile cu statele asociate, fără să se precizeze poziția U.E. față de ele în perioada imediat următoare.

Consiliul European de la Copenhaga (iunie 1993) a adoptat, la propunerea germană, proiectul largirii Comunității, asociații trebuind să militeze pentru stabilitatea instituțiilor

democratice, existența unei economii de piață viabile, capacitatea de a face față concurenței în U.E. S-a exprimat ideea "largirii dialogului cu asociații la toate nivelele și a tratamentului fără diferențe (n.n. între Vișegrad și București, Sofia)". La Essen, Germania și-a impus cu autoritate punctul de vedere asupra extinderii U.E. Consiliul European de la Essen (decembrie 1994) a adoptat propunerea germană pentru strategia primirii de membri cu drepturi depline în U.E. Bonnul a amintit că nu se garantează primirea în bloc, dar elimină ideea priorităților acordând fiecărui candidat șanse egale, prin apropierea treptată a legislațiilor și economiilor de standardele în vigoare ale U.E.

Citind documentul "Concluziile președinției germane în U.E." (1995) vedem că Germania acordă prioritate extinderii spre Est a U.E. și nu spre zonă strategică a Mediteranei, prima zonă prevalând în interesele geopolitice ale sale.

NOTE

1. Politica externă a Germaniei în circumstanțele modificate ale vieții internaționale, Buletinul de Presă al Guvernului Federal nr. 76 din 29.08.1994, p.2.
2. Gerd Langguth, *New Challenges for Germany. The relationship with Latin America* în "Aussenpolitik", vol. 45, 1/1994, p.25.
3. Simon Duke, *Germanizing Europe: Europeanizing Germany?* în "Security Dialogue", 25, number 4, december 1994, p.4.
4. Joachim Bitterlich, *Kernfragen und Ziele der Deutschen Aussenpolitik* în "Der Donauraum" nr.4, 1995, p.31.
5. Dariel Vernet, *La renaissance allemande*, Flammarion, 1992, p.50.
6. Edward Lutwak, *From geopolitics to Geoeconomics Logic of Conflict, Grammar of Commerce* în "The National Interest", number 20, summer 1990, p.20.
7. Politica externă a Germaniei în circumstanțele modificate ale vieții internaționale, Buletinul de Presă al Guvernului Federal, nr. 76, din 29.08.1994, p.715.
8. François de la Serre, *L'Europe à géométrie variable* în "Libération", 4 octobre 1994, p.4.

Lumea religioasă

Anii necunoscuți ai lui Iisus (IX)

(urmare din numărul trecut)

Preceptul creștin atât de cunoscut: "Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși" (Matei 22.39) se întâlnește cu cel din Mahabharata în forma următoare: "Aceasta este chintesenta adevăratei dreptăți: poartă-te cu alții cum ai voi să se poarte alții cu tine. Nu face aproapelui tău nimic ce n-ai dori după aceea să-ți facă aproapele tău. Fie că pricinuieste bucurie sau durere, fie că face bine sau rău altora, fie că îndeplinește sau refuză o rugăminte, omul dobândește o normă dreaptă de acțiune, uitându-se la aproapele său ca la sine însuși".

În conformitate cu preceptele hinduse din Mahabharata: "A nu face rău nimănui în gând, prin vorbă sau prin faptă, a da la alții și a fi blând cu toții - aceasta este datoria continuă a celor buni. Cei cu suflet mare se bucură când fac bine, fără a se gândi la propriul lor interes; când fac un serviciu altora, ei nu se așteaptă în schimb la favoruri" (Mah. III 16782; 16796), sau: "Chiar și dușmanilor, care ne vizitează ca oaspeți, trebuie să li se dea ospitalitatea cuvenită; copacul adăpostește cu frunzele sale și pe acela care-l taie" (Mah. XII 5528), Iisus se ridică împotriva preceptelor scripturistice care propovăduiau alături de iubirea față de aproapele și ura față de vrăjmașii anulând-le din perspectiva unei morale absolute: "Ați auzit că s-a zis: "Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău". Dar eu vă spun: Iubiți pe vrăjmași voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc" (Matei 5.43,44) sau în Luca (6.35) "Voi însă iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți ceva în schimb".

Asemănări în spirit și uneori chiar în literă găsim și între învățăturile morale din Panciantranta (Cele cinci cărți ale înțelepciunii) și învățăturile cristice. Iată două exemple preluate tot de la T. Simenschi: "Ce folos poate să aducă învățătura când e pusă acolo unde nu trebuie? Ea e ca o lampă așezată într-un

vas acoperit de întineric" (Pan. 394) conf: "Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii nu aprind lumina ca să o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor" (Matei 5.4-16, Marcu, asemănător 4.11; Luca 8.16). Și: "Ce merit are bunătatea celui bun față de cei care fac bine? Cine-i bun față de cei care fac rău, acela-i numit bun de către cei virtuozii (Pan. I, 247). Conform (Matei 5.46-47): "Dacă iubiți pe cei vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?".

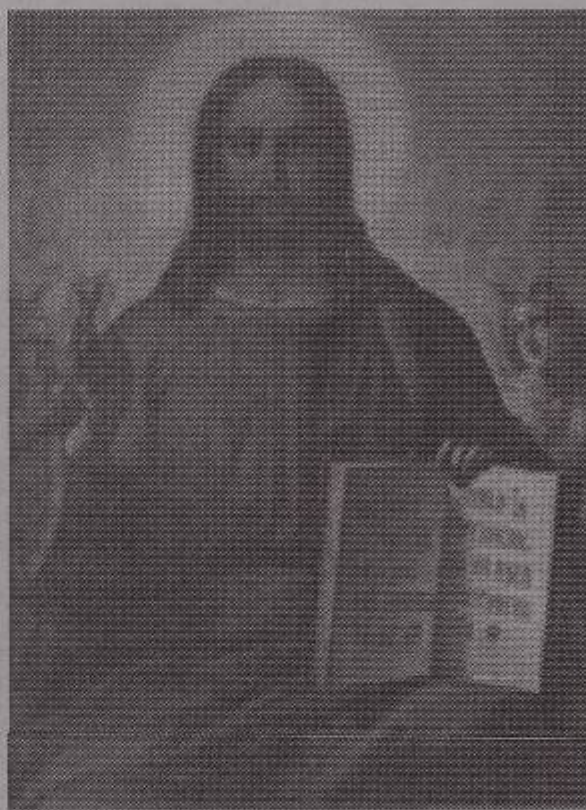
Iată și câteva exemple de similitudini cu preceptele din Codul lui Manu, carte întocmită de un învățat brahman cu cinci secole înainte de Cristos și care se referă la întreaga morală hindusă.

"Nu te mândri cu faptele tale evlavioase; dă celor săraci dar nu vorbi de darurile tale. Prin mândria ta se topește meritul religios; prin arătare, meritul pomenilor tale" (Manu VI, 236-237). Și la Iisus: "Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie nu suna cu trâmbița ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu când faci milostenie, să nu știe stânga ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede îți va răsplăti" (Matei 6.1-6).

Sau: "Nimeni nu ne vede; își spun în inima lor cei păcătoși, totuși zeli îl văd și duhul atotștiutor din pieptul lor. Tu socotești, prietene, că ești singur, însă în tine sălășluiește o ființă care observă fiecare faptă a ta

și cunoaște toată bunătatea și toată răutatea ta" (Manu, VII, 85-91). Și la Iisus: "nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, și nimic tănuț, care nu va fi cunoscut" (Matei 10.26; Marcu 4.22; Luca 8.17).

În *Mahavaggata (Marea diviziune)*, carte care tratează despre călugărie,

găsim următorul pasaj: (v. T Simenschi, *op. cit.*) "Călugări, acela care m-ar îngriji pe mine, să îngrijească de bolnavi" (VIII, 26 care ne aduce aminte de pilda din Judecata de apoi: "Adevăr vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut" (Matei 25.40).

T. Simenschi observa că nici o altă religie nu prezintă atâtea asemănări cu cea creștină, dar nu a acceptat ideea unei influențe a budhismului asupra creștinismului. A preferat să se atașeze concepției lui W. Monier care, în cartea pe care am mai citat-o, *Înțelepciune indiană*, conchidea, în ceea privește problema influențelor, că asemănările de

idei și expresii sunt rodul minții care, pusă în fața acelorași fenomene și experiențe, creează înțelesuri asemănătoare și repetabile conform cugetării Eccleziastului: "Ceea ce a fost va mai fi și ceea ce s-a făcut se va mai face; și nu e nimic nou sub soare".

Iată o rezolvare care dizolvă problema într-un scepticism odihnitor, cu care însă spiritele mai neliniștite nu se pot împăca. Asemănările sunt prea numeroase și ideile mult prea profunde pentru a nu suspenda deocamdată cugetarea adormitoare a Eccleziastului, pentru a căuta și alte probe, care coroborate cu cele de mai sus să ne întărească în convingerea că Iisus a călătorit în India și că a preluat din înțelepciunea preoților brahmani și budhiști tot ce i-a fost necesar pentru realizarea noii morale creștine căreia i-a fost întemeietor.

Trebuie să precizăm că a fost în India nu pentru a căuta un înțeles vieții sale. De ar fi fost așa s-ar fi convertit la una din religiile acestei țări de o puternică și profundă spiritualitate. El a călătorit prin acele ținuturi pentru a-și formula și mărturisi propriile convingeri într-un material lingvistic mult mai elevat decât cele oferite de provinciala Galilee și de învățătura de sinagogă. Nu a călătorit ca să învețe ci ca să se desăvârșească; nu ca să se lase asimilat ci ca să asimileze. Legea poporului său era prea uscată, prea rece, prea aspră pentru sufletul său de o blândețe supremă, esenienii erau prea fantaziști pentru realismul său și iată că spiritualitatea hindusă în ciuda înălțimii de cuget și formelor poetice seducătoare, se arăta ea însăși direcționată la urma urmelor greșit. Orice i-a putut împrumuta călătorul propovăduitor dar nu rezolvarea contradicțiilor lumii de aici. Această misiunea îi revenea lui.

(va urma)

Constantin Radu-Maria

Să credem în miracole!

Din voia bunului Dumnezeu, s-a născut într-un loc ca o "gură de rai pe-un picior de plai", sub stâncă și în stâncă, cocoțată pe un deal mic și înconjurată de pădure, Mănăstirea Nămăiești.

În liniștea ce o cuprinde, toaca anunță maicilor și satului întreg că-i timp de rugăciune. E multă lume la Mănăstire, fiindcă e zi de duminică, zi când măcar la țară omul își lasă treburile deoparte și merge să se roage sau să mulțumească divinității. Bărbații cu căciulile în mâini, femeile cu batice pe cap, pășesc cu umilintă în mica biserică din grotă.

"Vin aici să se roage la Sfânta Icoană Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului. Au tot felul de probleme; de la sănătate până la prosperitatea casei sau reușitele copiilor", m-a lămurit cea

mai veche dintre maici, măicuța Cornelia, care s-a născut și a crescut în sânul mănăstirii.

"Icoana face parte din cele 12, pictate de Sfântul Apostol Luca, Maicii Domnului. Acestea au fost dăruite celor 12 apostoli să propovăduiască creștinismul acolo unde era mai greu accesibil. Așa că, pentru zona Muscelului a fost atribuită Sfântului Apostol Andrei. Din cauza asupritorilor, Sf. Apostol a fost nevoit să ascundă icoana într-o grotă, pe atunci loc de rugăciune al primilor creștini. A găsit o crăpătură și a băgat-o acolo. Uitându-se în jur, ca să fie sigur de securitatea icoanei, a exclamat: "NEMO EST" (Nu este nimeni), de unde a derivat și numele satului care avea să se formeze în jurul Mănăstirii: Nămăiești. O perioadă icoana a rămas acolo. Dar, după un timp

a fost descoperită de un cioban care-și păștea oile prin apropiere."

Puterile Sfintei Icoane sunt mari dar numai pentru cei care se roagă cu credință în Domnul și insistă în rugăciunea lor: "Noi degeaba ne rugăm pentru ei și pentru necazul lor dacă ei nu cred". Măicuța îmi povestește și de minunile deja săvârșite: însănătoșiri miraculoase, "dăruire de prunci" sau reușite la examene; minuni care au făcut ca icoana să fie deja bine cunoscută.

Orânduirea la Mănăstirea Nămăiești a fost stabilită tot de Sfânta Fecioară: numărului personalului nu trebuie să depășească de 30 de maici, acestea trebuie să ducă "viață de sine", fără să primească nimic de la stat, ci numai ce dăruiesc oamenii. "Poate avem ce mânca, poate nu, dar trebuie să respectăm cele lăsate de Maica Domnului. Slujba, chiar dacă e zi de lucru sau sârbătoare, se ține de trei ori pe zi: Utrenia, Sf. Liturghie și Vecernia.

Măicuța Cornelia își așteaptă credincioșii în fiecare zi, pentru că, spune ea: "La noi, la ortodocși, oamenii nu prea vin la biserică. La celelalte religii, adeptii își respectă cu strictețe întâlnirile."

Îmi povestește cu mândrie cum a îndrumat o familie din sat către calea lui Dumnezeu; familie care și acum îi mulțumește, "Maica Domnului rânduiește pe fiecare să vină, să se roage în casa sa".

Îmi atrage atenția că rugăciunii îi trebuie post și postul rugăciune și, că, în rugăciune fiecare trebuie să-și asculte conștiința.

Părăsesc Mănăstirea cu sentimentul că trebuia să mai stau, mă mai rog. Nu-i un loc pe care-l poți uita ușor, și depărtându-mă, cântecele sfinte ale măicuțelor se aud din ce în ce mai slab, până se pierd în liniștea satului.

Mihaela Găleşanu

poesis

Ioan Paragina

Baladă pentru fratele nostru

Prezentăm o baladă - azi un gen atât de rar abordat de poeți, compusă de domnul Ion Paragina, pe când se afla în detenție politică și păstrată în memorie timp de 15 ani pentru ca, odată eliberat, să o aștearnă pe hârtie. După cum ne mărturisește autorul, balada e închinată celor care au luptat în munți împotriva ocupației bolșevice.

O primă apariție a acestei balade a fost într-o broșură cu tiraj redus, la Editura Marineasa din Limișoara, în anul 1995.

I.

Sus voinicii la răscruce
Stau proptiți în carbine,
Ochiul lor sfărâmă stânci,
Paște potere haine.

Chiot lung dezleagă zări,
Tihărași cu taine multe
Deschid negrele cărări,
Glasul Neamului s-asculte.

Cad fărtații toți pe brânci,
Frunza codrului tresare:
Fiți pe pace, nu-s năpârcai
Cârstea e pe Dealul Mare.

El sosește hăulind,
Vocea lui e-a voie bună,
Mor mișeiți că nu-l prind,
Des scăpându-le din mână.

A plecat să ducă-n sat
Zvon de verde răzmeriță,
Gândul său e ne-mpăcat,
Voia lui i-oțel și criță.

Pe un colnic neumbliat,
Cu oțel-n cingătoare,
Flăcău tânăr, sprâncenat
Duce țara în spinare.

Calcă rar și apăsat,
Pumnul său turtește fierul,
Are gene de-impărat,
Fruntea i-o sărută Cercul.

Ciuta l-a-ndrăgît demult,
Lozia îl vrea de mire,
Urșii pașii îi ascult
Florile-i întind potire.

Îl așteaptă frații lui,
Doruri viu și gânduri multe,
Pe sub poala codrului
Vorba dreaptă să-i asculte.

Roată-n jurul său s-adun,
El le spune gând de seamă,
De sub ramuri de alun,
Vorba lui e glas de-aramă.

- Stă Românul strâns în jug,
Tot văzduhu-i numai sânge,
Țara-i temniță și rug...
Râd străinii... țara plânge.

Harabale muscălești
Gem cărându-ne avutul,
Doruri sfinte românești
Sângeră pe valuri Prutul.

Târgu-i vaiet sub dureri,
Satu-i plin de bir și scârbă,
Dorm în brațe cu muieri
Lefegii cu mutra strâmbă.

Iar cu sângele pe bot,
Uzbeci groși și lași în spete
Pe sofale într-un cot
Țin dezmățuri și benchete.

Foamea plânge pe la porți
Cersind porție de pâine,
Peste tot hingheri și hoți -
Ștreangul îl așteaptă mâine.

Măini pormim vâltoarea-n zori,
Ningă peste voi lumina,
Pune-n brâu pelin și flori,
Las' să tune carabina.

Voia neamului suntem,
Legea-i scrisă pe oțel.
Vor strămoșii și noi vrem -
Piară haita sub prășele.

Cârstea-atât le-a glăsuț,
Freamăt mișcă frunza lînă,
Mângăiați de asfințit,
Frați de cremene se-ncchină.

Din poiană în colnic
Vestea se lăți îndată,
Orice paltin i-un voinic
Măine jarul să-și împartă.

Lung privește-n asfințit
Craul cu bogate plete,
Colți de stâncă și granit
Scânteiază în buchete.

Ochii săi desprind în veac
Umbre mari pe căi vrâncene,
Căpitan cu suflet de dac
Îl s-arată în poiene.

Fața lui zâmbește blând,
Cârstea tot i-un stâlp de pară,
Simte cum în el, curgând,
Duhul Neamului coboară.

Parcă-i dus pe alte lumi,
Nu-l mai cheamă glasul humei,
Nici copila dintre ulmi
și nici chiar alintul mumei.

Clocot e în pieptul lui:
Dă să cânte - versul plânge,
Jalea sa e-a nimănui -
Când e chiot, când e sânge.

Soarele coboară-ncet
Sărutându-l cald pe gene.
Au un dor nemângăiet
Dragi și blonde consânzene.

Șipote susură lin
Ducând tainuit în vale
Pe sub umbre de arin
Pietre scumpe și cristale.

Vânt de munte cu tăș
Printre vârfuli se strecoară,
Se anină-n cărpiniș,
Saltă-n ierburi, căprioară.

S-a lăsat tăcere acum,
Arde foc sub poala verde,
Albăstruie, ca un fum,
Coama muntelui se vede.

Huhurez cu lung fior
Cântă-n tei cu scorburi multe...
Cine știe ce fecior
Măine n-o să-l mai asculte.

Pe sub alți goruni pletoși
Doina toarce doruri sfinte,
Gem mestecenii duioși
Cântul lor fără cuvinte.

II.

Peste râul luminat
Fată rumenă, bălaie,
În zadar și-a așteptat
Dragul ei venind văpaie.

Din căsuța de sub ulmi
Ochii ei senini ca marea
Cată galeși către culmi
Prinse-n zări cu depărtarea.

Făt-Frumosul ei cel drag
A plecat tăș în lume
Frate codrilor de fag,
Cerbii îi mai știu de urme.

L-a chemat în corn de-argint
Chiot lung de haiducie,
Glasul cornului vrăjit
L-a tot dus chemat de glie.

Dusu-s-a pe verzi cărări -
Măine se-mpinește anul,
Ar striga rănită-n zări,
Dar o mistuie aleanul.

S-a tot dus spre munți pribeag
Înt-o noapte numai stele,
Plâng mereu de-atunci în prag
Dalbe mărăgăritărele.

Șoaptele zefirului,
Pași miezului de noapte
Ea îi crede pași lui
Și-l alină blând cu șoapte.

Sub lumini de licurici
I-a cusut veșmânt de mire
Cu fir verde de amici
Și cu lacrimi de iubire.

Câte rugă plângând a spus
Știe Maica-Preacurată
Și icoana lui Iisus
Din chilia ei de fată.

Dragostea din ochii ei
O plâng florile de laur,
Aur picur flori de tei
În coșita ei de aur.

Azi l-a așteptat în șir,
Măini îl va chema să vină
Dus de aripi de zefir
Pe sub bolți de lună plină.

Vrea să-l țină strâns la sân
Și cu buze de fecioară
Să-și dezmiere de al ei stăpân,
Legănați de primăvară.

Cu aroma lunii mai
Stă-n pervaz obraz de fată
Așteptând mereu un crai
Care nu se mai arată.

Și răpusă de un gând
La fereastră-ncep s-o-ngăne
Zorile ce-o prind plângând...
- Poate mâine, poate mâine !

III.

Jos pe văile cu fum
Stalinistiți cu stea în frunte
Bat mereu același drum,
Nu-ndrăznesc să intre-n munte.

Pe ascuns cu veneticii,
Chefuri țin de-o săptămână,
Joacă-n piețe bolșevicii,
Cu hangerele în mână.

Duc o viață de huzur,
Dar se tem de-un vânt ce bate
Dinspre muntele cel sur,
Vânt de plată și dreptate.

Uneori în somn tresar,
Cârstea-n vis li se arată,
Cu braț verde de stejar
Și cerându-le socolă.

Dar pe alți spurcați arginți
Vânător și lingere-blide
Vinde lege și părinți,
Taina munților o vinde.

Îl lăsase Dumnezeu
Chior și slut să-l știe satul,
Anghel, vulpe-ascunsă-n leu,
Purta-n el pe necuratul.

Cârstea nu l-a dibuit,
De-i știa ticăloșia
Corbii i-ar fi ciugulit
Carnea lui și viclenia.

Se cutremură în gând
Silnica oblăduire,
Dă porunca peste rând,
Vestea-i dusă lung pe fire.

În paftale și tunici,
Gealați cruzi și-adunătură,
Simbriași și bolșevici
Stau cu spumele la gură.

Tupilați de teamă-n șant,
Tărtani grași cu dinți de șarpe
Pun la cotitură laț,
Simt furtuna că-i aproape.

Îmbrăcați în cerșetori,
Argățmea și calăii
Se ațin la trecători
Și sub vad la Gura-Văii.

Straja-i dublă jos la pod,
Stau iscoade pe uliță,
Pușca trece prin norod
Zvon de verde răzmeriță.

Prin ogrăzi, țărani desculți
În ascuns ascut topoare -
Ochii lor is sus la munți,
Craul verde să coboare.

Boii-s hămesiți în jug,
N-au mălai, nici udătură,
Roda brazdelor de plug
Li-i furată de la gură.

Legea sfântă din strămoși
Care i-a crescut sub soare,
De bețivi și de buboși
E spurcată-n ziua mare.

De mulți ani cioplesc scărănind
Vânătorilor țapoae,
Mai așteaptă-o zi venind
Cu dreptate și văpaie.

IV.

Vin fărtații rând pe rând,
Parcă-ar fi desprinsi din noapte,
Pe văiuga fumegând
Merg târându-se pe coate.

Mâna frige pe trăgaci,
Simt în mână înc-un frate
Gata să doboare draci
Rupti din beznele spurcate.

Cârstea e în fruntea lor,
Trupu-i lunecă prin ceață,
are-n inimă un dor
Pentru-o sfântă dimineață.

Îi oprește pe fărtați
Care stau aprinși în luptă,
Fruntea lor de-nvolburăți
El cu ochii le-o sărută.

Pân' la toacă stăm aici,
Tot mai este pân' la ziua,
Ceru-i stup de licurici,
Geană nu-i pe deal la Piuă.

DATE FINANCIARE LA 31 DECEMBRIE 1998

- ◆ Capital social: 29,2 miliarde lei
- ◆ Rezerve de capital: 233 miliarde lei
- ◆ Cifra de afaceri: 1.045 miliarde lei
- ◆ Despăgubiri plătite: 635 miliarde lei

REȚEA TERITORIALĂ ȘI RESURSE UMANE

- ◆ 234 unități teritoriale, din care: - 42 sucursale
- 110 reprezentanțe
- 82 agenții
- ◆ peste 8.000 salariați și colaboratori
- ◆ colaborează cu peste 100 societăți de intermediere

Înființată la data de 1 ianuarie 1991, Societatea Comercială ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ S.A. - ASIROM deține, în prezent, un capital social de 29,2 miliarde lei și rezerve de capital 233 miliarde lei.

Prin personalul său specializat, care își desfășoară activitatea în peste 230 reprezentanțe teritoriale, ASIROM a reușit să-și mențină permanent soliditatea și stabilitatea financiară, pe o piață concurențială în care activează peste 60 de societăți de asigurare și reasigurare.

ASIROM stabilește relații contractuale cu aproape toate segmentele populației, precum și cu toate sectoarele economiei, adresându-se oricărui domeniu de activitate și oferind clienților săi peste 70 de forme de asigurări facultative.

Din această ofertă diversă lansată pe piața internă, clienții și-au manifestat în special interesul pentru următoarele asigurări: mixte de viață, mixte de viață și suplimentare de accidente; de autovehicule pentru avarii, de autovehicule cu valabilitate numai în afara teritoriului României, de bunuri de uz casnic și gospodăresc; de clădiri, de construcții și conținutul acestora pentru cazurile de pagube produse de incendiu și alte calamități, de bunuri sau valori pentru cazurile de furt prin efracție sau prin acte de tâlhărie ș.a.

ASIROM este preocupată în permanență să găsească noi posibilități pentru îmbunătățirea produselor oferite, lansând pe piață noi produse care au venit în întâmpinarea cerințelor de protecție ale persoanelor fizice și juridice, precum: asigurarea de pensie suplimentară privată cu acumulare de capital și reevaluare - PROSPERA, asigurarea mixtă de viață reevaluabilă - VALUTĂ FORTE, asigurarea titularilor de contracte de credit / împrumut, asigurarea pentru călătorii în străinătate, asigurarea construcției montajului și a răspunderii constructorului, asigurarea navelor, asigurarea de garanție ș.a.

Pe de altă parte, se cere menționat faptul că au fost onorate toate despăgubirile datorate, ceea ce dovedește forța și seriozitatea firmei.

Strategia de dezvoltare a societății va conduce în continuare la: diversificarea, pe baza unei laborioase și moderne activități de marketing, a gamei de produse specifice și serviciilor oferite clienților; orientarea, cu precădere, spre segmentele de piață nou apărute, ca urmare a transformărilor generate de îndeplinirea programului de reformă economică; aplicarea unor metode flexibile de organizare și restructurare a resurselor umane, în vederea creșterii competenței profesionale, astfel încât serviciile ce se adresează asiguraților să fie ireproșabile.

Toate acestea sunt deziderate cărora le răspundem pragmatic zi de zi. Numai astfel ASIROM a reușit și reușește să-și mențină și să-și consolideze această prestigioasă poziție.

Într-o lume nesigură, ASIROM vă asigură !

pamflet

Măscărici și pehlivani

Cât am încercat să aflăm și cât am iscodit prin zapise și cronici, prin hrisoave și letopisețe, n-am găsit pomenită funcția de măscărici la niscăiva curte domnească sau boierească.

Pesemne că pe meleagurile noastre nu s-a simțit nevoie de așa ceva, iar în timpul fanarioților (nu toți, fiindcă unii au fost pe de-a-ntregul luminați și iubitori de țară), bufonii erau chiar cei ce purtau cuca domnească sau veștii boieri doritori să slugărească pe orice venetic venit pe tron cu firman împărătesc. E drept că pe la curțile domnești se rătăceau pehlivani, un soi de măscărici decăzuți din virtuțile lor, având ca unică menire să înveselească tronul cu giumbușlucurile lor. Mai târziu, pe malurile Dâmboviței și în jurul Palatului a crescut ca omida pe frunză:

camarila. O jalnică împreunare între interes și slugărnicie, nepotism și spirit de coterie.

A trecut timpul, însă, și ne-am pomenit... liberi. Măscăriciul a apărut spontan, din scursura revărsată a Dâmboviței reasezate. Spirit al mahalalei din marginea Europei cu ifose de autoritate internațională. S-a născut din mahalaua satului și a ajuns până în Parlament. Firesc, a uitat - dacă a știut vreodată - că prima condiție a bufonului de curte este să rostească adevărul și nu oricui, sau oriunde, ci lui rex, la curte, dar nu la ureche și nici pe potecile Palatului. Să i-l spună în față, știind prea bine că-i inconfortabil pentru toți, chiar cu riscul de a fi scurtat de cap pe loc. Pentru asta măscăriciul medieval trebuia să fie și drept și curajos, atât cât trebuia ca săgeata aluzivă să-și găsească singură ținta.

Dintre toate aceste calități de odinioară, bufonului nostru de azi i-a mai rămas numai statura pipemică și zâmbetul tâmp. S-a înarmat cu o glorioasă biografie doar de el știută, dar pe care nimeni nu trebuie s-o conteste. Dacă se ridică vreun glas, pe loc e făcut colaborator al Securității, instituție, de altfel, pe care domnia sa o cunoaște bine, fiindcă stagiul de măscărici și l-a făcut la curtea ei, iar tot cu ajutorul ei a reușit să-și împodobească pieptul cu recunoștința de la Roșu Împărat.

Măscăriciul nostru nu era însă nici atunci un bufon veritabil. Nu era nici curajos, deoarece nu spunea adevărul tiranilor. Fiindcă nu era inteligent, nu-l putea insinua și fiindcă era laș era asupritor și îi lovea pe cei mici și amărâți.

Azi îl văd mereu înfoiat și plin de sine în diferite ocazii și nu din cele mărunte. Apare când nimeni nu s-așteaptă, printre mai marii zilei. Se

zbate, se-nghesuie, dă din mâini și țopăie să fie văzut cu orice preț. L-am văzut strecurat printre picioarele lui Clinton, în Piața Universității, plin de importanță, recomandându-l... pe președintele țării!

Dar ridicolul și-a atins culmea zilele trecute, la Cotroceni. Cu prilejul vizitei Suveranului Pontif, ghiciți cine era înaintea șefilor marilor partide, cu un pas sau chiar doi, cine se uita suficient și îngăduitor la cei doi Pontifi și la președinte? Dumnealui, măscăriciul de serviciu, de ieri și de azi, ratat profesional și veșnic înfumurat.

Și parcă mă bate un gând: ce-ar fi ca poporul acesta, la viitoarele alegeri, să-l aleagă în capul țării?! Poate numai atunci, cei care l-au folosit ca slugă obedientă să-i ofere șansa să-și vadă în cristalul oglinzii adevăratul chip de sârman pehlivan.

Radu Ciuceanu

Redactor șef: Constantin Radu-Maria
Secretar general
de redacție: Alexandru V. Diță
Redactor: Mihaela Găleşanu
Corectură: Dalila Aramă
Tehnoredacție: Carla Buruiană
Culegere: Anette Dinu

Lumea românească
acum
Str. Av. Th. Iliescu nr.6
cod 71238, sector 1,
București
tel. 230.69.92,
fax. 230.76.82

Rețineți! Publicația se află la poziția 3118 în Catalogul RODIPET S.A.

Abonamentele se fac la oficiile postale sau pe adresa redacției, avansând suma aferentă la casieria noastră sau în contul nr. 50034266677 Trezoreria sector 1. Cititorii din străinătate se pot abona prin SC RODIPET SA - P.O. BOX 33-57, Fax 0040-1-222.64.07 sau 222.64.39 telex 11995 - Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București. Abonamentul este de 6.000 lei pe 3 luni, 12.000 lei pe 6 luni și 24.000 lei pe un an.